

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **B. M. V.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2019, č. j. 16 A 28/2019 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se u r č u j e** částkou 8 228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2019, č. j. KRPA-156943-26/ČJ-2019-000022-ZSV, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud neshledal důvodnou námitku poukazující na nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle názoru městského soudu se žalovaný dostatečně zabýval rodinným, resp. soukromým životem žalobce a v souladu se zákonem o pobytu cizinců provedl test proporcionality. Ztotožnil se s hodnocením provedeným žalovaným. I podle městského soudu nelze tvrzený vztah žalobce k jeho přítelkyni považovat za vztah, pro který by nebylo možno vydat rozhodnutí o zajištění. Nesdílejí společnou domácnost; každý žije v jiné zemi. Žalobce nadto nedokázal uvést ani datum narození přítelkyně, a to nejen v řízení před správním orgánem, ale i v řízení před soudem. Městský soud nepřisvědčil žalobci ani v dalších námitkách a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele se žalovaný a městský soud nedostatečně zabývali zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Jejich hodnocení je nadto nesprávné. Městský soud nesprávně akcentoval fakt, že si stěžovatel nepamatuje datum narození své partnerky. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013 - 55 (zejména pak na bod 43 uvedeného rozsudku), a dovozuje nutnost jeho aplikace na daný případ. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce stěžovatele (Mgr. Jiří Lechovský, který byl stěžovateli ustanoven v řízení před městským soudem) dále požádal o přiznání odměny za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatel byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, dle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti explicitně nezpochybňuje, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stejně tak nenamítal, že bylo

pokračování

nutno uložit tzv. zvláštní opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V kasační stížnosti namítal, že zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a polemizoval s odůvodněními správního rozhodnutí a rozsudku městského soudu v tomto směru. Podle stěžovatele žalovaný i městský soud nedostatečně a nesprávně posoudili zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[8] Vázán dispoziční zásadou (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60 atp.) zaměřil Nejvyšší správní soud pozornost na stěžovatelem uplatněné kasační námitky a neshledal je důvodnými.

[9] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelem, že by se žalovaný a návazně městský soud řádně nezabývali zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jak žalovaný tak i městský soud se uvedenou otázkou dostatečně zabývali (k rozsahu zkoumání zásahu do rodinného či soukromého života v řízení o zajištění viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 Azs 72/2018 - 22, ze dne 13. 3. 2019, č. j. 8 Azs 269/2018-36 atp.). Obě rozhodnutí jsou v tomto ohledu řádně odůvodněna, jsou plně srozumitelná a netrpí ani žádnými vadami, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS).

[10] Žalovaný v rozhodnutí vyšel z tvrzení samotného stěžovatele, který do protokolu mj. uvedl, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, resp. s občanem České republiky. Dodal, že na území České republiky se nezdržuje osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Je svobodný a bezdětný. V současné době má přítelkyni; s ní však nežije ve společné domácnosti (stěžovatel nadto nezná ani datum jejího narození). Takový vztah dle názoru žalovaného nedosahuje intenzity vztahu manželského. Poukázal i na možnost realizace společného vztahu mimo území České republiky; přítelkyně stěžovatele pobývá ve Švédsku a stěžovatel před příchodem do České republiky dlouhodobě pobýval na území Německa. Ani další tvrzení stěžovatele nevyvolávají nemožnost zajištění, resp. opuštění území České republiky. Stěžovatel sám uvedl, že na území České republiky nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné závazky, přičemž mu nic nebrání v opuštění území České republiky. Poukázal i na povahu daného protiprávního jednání, pro které byl vyhoštěn a zajištěn.

[11] I městský soud se důkladně zabýval tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života, přičemž řádně vypořádal i vznesené námitky. Mj. uvedl, že „žalovaný se dostatečně zabýval soukromým životem žalobce, jak jej svým tvrzením žalobce vymezil a souladu se zákonem o pobytu cizinců provedl test proporcionality s přihlédnutím k protiprávnímu jednání žalobce (padělání cestovního dokladu a dříve padělání peněz) a chráněnému zájmu (zamezení zmaření vyhoštění). Námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí soud neshledal důvodnou, zejména pokud žalobce své tvrzení nejen ve správním řízení, ale i v rámci

žaloby omezil na pouhé sdělení jména přítelkyně bez znalosti jejího data narození, bydliště v ČR, nehledě k pobytu obou v jiných zemích EU. Shodně jako žalovaný má soud za to, že pokud žalobce realizuje vztah s přítelkyní mimo rámec běžného faktického soužití (pobyt žalobce v Německu a přítelkyně ve Švédsku), potom takovému formátu vztahu nijak nebrání pobyt žalobce mimo území ČR. (...) Jakkoli zajištění cizince je jistě stresovou záležitostí, lze i vzhledem k věku žalobce a zejména k délce vztahu důvodně očekávat znalost data narození přítelkyně. Žalobce dané neuvedl ani v žalobě. (...) Žalobce zcela přehlíží tyto další okolnosti, které v dané věci jednoznačně převažují nad tvrzeným vztahem s přítelkyní, neboť žalobce se opakovaně dopustil jednání, které přímo směřuje proti základům státní správy na území ČR (padělání peněz a padělání cestovního dokladu). Nebezpečí, že v tomto bude pokračovat za účelem zmaření vyhoštění, je natolik vysoké, že lze ve své podstatě presumovat zmaření účelu vyhoštění, pokud by žalobce nebyl zajištěn. Zároveň jeho vazba na území ČR je minimální (doba pobytu v ČR) a jak výše uvedeno, vyhoštění z území ČR mu nezakládá zásadní překážku ve vedení dosavadního partnerského života nebo naplnění jeho tvrzeného úmyslu uzavřít manželství.“

[12] S uvedeným hodnocením žalovaného a městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský soud nepochybil ani tím, když při posuzování intenzity soukromého a rodinného života stěžovatele akcentoval i fakt, že stěžovatel nebyl s to uvést datum narození tvrzené přítelkyně. I podle názoru Nejvyššího správního soudu se jedná o podstatnou skutečnost. Soudní řád správní přitom nebrání tomu, aby stěžovatel takové tvrzení uvedl v žalobě. Nutno dodat, že stěžovatel datum narození přítelkyně neuvedl ani v řízení o kasační stížnosti, kdy již věděl, jak nahlíží městský soud na nesdělení jména přítelkyně stěžovatele. Jak nadto správně akcentoval žalovaný i městský soud, stran vztahu stěžovatele k jeho přítelkyní nelze přehlédnout zejména to, že stěžovatel sám do protokolu uvedl, že s ní nežije ve společné domácnosti. Přítelkyně nadto v danou dobu pobývala v zahraničí (ve Švédsku), přičemž stěžovatel i přes tvrzený vztah k přítelkyní uvedl, že mu nic (tj. ani vztah k přítelkyní) nebrání ve vycestování z území České republiky. Jeho pozdější tvrzení lze proto považovat i za účelové. Městské soud se nedopustil ani „nepřípustné relativizace“ existence soukromého, resp. rodinného života stěžovatele. Městský soud vyšel z tvrzení stěžovatele uplatněných v rámci správního a soudního řízení a ta objektivně hodnotil (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26, či ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 Azs 72/2018 - 22 atp.).

[14] S ohledem na skutkové a právní odlišnosti nelze na danou věc aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013 - 55. Předmětem uvedeného rozsudku nebylo rozhodnutí o zajištění (ale o vyhoštění) cizince. Pokud pak stěžovatel výslovně poukazoval na bod 43 uvedeného rozsudku, v něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Jakkoliv je závěr žalované, že stěžovatel začal budovat své rodinné vztahy až v době, kdy se nacházel na území České republiky neoprávněně, a proto si musel být vědom, že jeho pobyt může být kdykoliv ukončen, souladný s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“; viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, Andrey Shebashov proti Lotyšsku, stížnost*

pokračování

č. 50065/99, srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2013, čj. 8 As 33/2013 – 35), nelze jej bez dalšího použít ve vztahu k rodinným příslušníkům občanů EU. Ochrana rodinného života občanů EU a jejich rodinných příslušníků je v tomto ohledu širší, než ochrana poskytovaná čl. 8 Úmluvy. V rozsudku *Metock* Soudní dvůr potvrdil, že rodinní příslušníci občanů EU požívají práva vyplývající ze směrnice 2004/38/ES bez ohledu na to, zda vstoupili na území hostitelského členského státu předtím nebo poté, co se stali rodinnými příslušníky tohoto občana EU, a bez ohledu na předchozí legální pobyt v jiném členském státě (body 54, 92 a 93).“ Městský soud však možnost zajištění nepostavil na tom, že stěžovatel začal své rodinné, resp. soukromé vazby budovat až poté, co se nacházel na území České republiky neoprávněně (jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti). Městský soud podobně jako žalovaný akcentoval intenzitu vztahu stěžovatele k jeho přítelkyni, resp. neexistenci společné domácnosti. Stejně tak městský soud a žalovaný akcentovali povahu protiprávního jednání stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích žalovaného a městského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá.

V.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven zástupce - Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským (městským) soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem dne 21. 6. 2019), a písemné podání soudu (kasační stížnost), v celkové výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu proto přísluší částka 1 428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu